

HAYATIN
FON MÜZİĞİ

Aslı Tunç

©psilon®

Anneme...

Kerem, sadece bir gün dediğimde bana koskoca yirmi dört saat diyen tek adamdı.

08:15 Bozcaada

Çift kanatlı, ahşap çerçevesi pencere ardına kadar açıktı. Denizin üstünden süzülüp içeriye dolan ılık meltemin etkisiyle uçuşan beyaz tüller odanın içine doğru savruluyor, taze çiçek ve yeni pişmiş kahve kokusu birbirine karışıyordu. Zemine değen tüllerin işlemeli etekleri aniden tavana doğru yükselip, sonra usul usul aşağıya inerken çapkın rüzgârla dans eden beyaz bir kuğuya benziyordu.

Hayatının en kısa gecesini ve en zor sabahını yaşayan genç kadın, küçücük odada sonsuzluğun içinde tek başına kalmış gibiydi. Acısı o kadar derin, nefesi o kadar yarım yamalak ki gözlerini tam olarak açıp etrafa bakamıyordu. Güçlkle araladığı şişmiş gözleri pencereden sızan ışıkla kamaştı. Bembeyaz bir dünyanın içinde karanlığın içine gömülmüştü. Uçuşan tüller, düz beyaz, kırışık bir çarşafı örtülü dağınık yatak, dizlerinde biten askılı elbisesi ve solgun teni, elleri bembeyazdı.

Aylardır sağır, dilsiz ve zaman zaman kör olduğu olmuştu ama hiç bu kadar derin bir karanlığa itildiğini hatırla-

lamıyordu. Dünyanın bütün ışıkları aynı anda sönmüştü. Böyle olacağını biliyordu. Her şeyi en başından kabullense bile yine de manasız bir umut oluyordu insanın içinde. Öyle olmasa bu kadar yıkılmış hisseder miydi kendini?

Yatağın köşesine oturmuş, dans eden tüllere bakarken kendi kendine mırıldandı:

“Değerdi...”

Zaman kavramı silinip gitmişti. Belki bir belki birkaç saat hiç kımıldamadan yatağın aynı köşesinde oturup oda-yı izledi. Tüm detayları hafızasına kazımak istiyordu. Günün birinde gözlerini kapatıp tekrar bu odaya geri dönerse içine hapsolmuş tüm kokular da yanında olsun diye derin derin iç çekti.

Bu odada geçirilecek anları o kadar çok düşlemişler ve birlikte hayali bir anın içinde o kadar çok vakit geçirmişlerdi ki şimdi gerçek ve düşü ayırmakta güçlük çekiyordu. O, bazen her detayı usulca kulağına fısıldıyor, bazen de parlak ekrana düşen kelimelerle dokunuyordu ruhuna. En son sisli bir İstanbul gecesinde, bir kanepenin üstünde saatler boyunca hiç konuşmadan oturduktan sonra sessizliği Roza Eskenazi'nin tüyleri diken diken eden muhteşem sesi bölmüştü. Beraber oldukları kısıtlı ve çok kıymetli zamanlarda en sevdikleri şey sessizce oturmaktı. Zaten söylenecek hangi söz, hangi itiraf, mahcup bir bakış ya da kızaran yanaklar kadar anlamlı olabilirdi? Aslına bakılırsa susmak, mahremiyeti korumak gibiydi. Soru yok, cevap yok, merak yok... Konuşunca büyü bozulacak gibi geliyordu. Aylar boyunca sadece anın içinde, var olmayan bir yerde, henüz yaşanmamış bir zamanda, öylece asılı kalmışlardı. Bu belki de iki kişinin aynı anda durabileceği en güzel araftı.

Çoğu zaman beraber olmaları için fiziksel olarak yakın olmaları da gerekmiyordu. Böyle zamanlarda sessizliklerine bazen kilometrelerce, bazen de yıllarca öteden gelip uzanan şarkılar eşlik ediyordu. Farklı kıyılardan aynı geceye bakıp, aynı yağmurda ıslanıp, aynı şarkıları dinliyorlardı.

O gece, Roza 1934 yılında kaydedilmiş bir şarkı söylüyordu. Kadife sesi ve arka fondaki cızırtılar müthiş bir uyum içindeydi. Titrek sesi ile Paşa Limanı'ndan ufak tefek, İzmirli bir kıza sesleniyordu Roza. Güzel bir gecede birlikte Pire'den gemiye binerek, dalgaların üzerinde usulca ilerleyeceklerini ve büyümlü bir sahile gideceklerini söylüyordu. Şarkının neşeli ve cesaret verici ritmi kadının sesindeki hüznü gölgeliyordu.

Şarkıyı dinlerlerken, genç kadını on beş yaşına geri götüren adamlar bir kanepede yan yana oturdukları hayali bir anın içindeydiler. İkisi de ayaklarını geniş mermer sehpa uzatmıştı. Aralarında bir karış mesafe vardı ama iç içe geçmiş gibiydiler. Şarkı çalmaya başlayınca, kadın yana doğru dönüp alnını adamın omzuna yasladı, onun koluna sarıldı.

“Gözlerini kapat. Bu adada sokağımızı çınlatan şarkı. Şu anda oradayız, sadece ikimiz.”

Adam gözlerini kapadı, bu küçük oyunu çok seviyordu.

“Duyabiliyorum, oradayım yanında.”

“Biraz böyle kalalım, olmaz mı? Sadece şarkıyı dinleyip odaya dolan kokuları çekelim içimize derin derin.”

“Ben sadece nefesini dinliyorum şu anda,” dedi adam. Ve ona doğru yöneliyorum. Senin nefes verişin, benim nefes alışımaya karışıyor. Sıcak ve tatlı.”

Kadın heyecanlandı. Başının döndüğünü hissetti.

“Başım dönüyor desem inanır mısınız?”

“Bırak dönsün, seni tutuyorum,” dedi adam.

“Odayı kaplayan buram buram kahve kokusunu da duyabiliyor musun?”

“Evet ve ona karışan çiçek kokuları, hep yanımda burunumun ucunda olan çiçekler.”

“Gözlerimi hiç açmak istemiyorum.”

“Açma o zaman. Sabahın ilk ışıkları yüzüne değip günaydın diyene kadar rahatsız etmem seni.”

Kadının alnı hâlâ adamın omzundaydı ama beyaza boyalı odada başı göğsünün üzerindeymiş gibi kalp atışlarını duyabiliyordu.

“Rüyalar da paylaşılabilir mi?” diye sordu kadın.

“Seni izlemekten daha güzel bir rüya olabilir mi? Sen uykudayken gözümü bile kırpmadan yüzüne bakıp, belki de kendimi tutamayarak yanağına ufacık bir öpücük kondururum.”

Şarkı bitip Roza'nın sesi kesildiğinde, kadın başını yasladığı omuzdan kaldırıp gerçeğine geri döndü ve saatte baktı. Gitme vakti gelmişti. Özlemle beklenen saatleri acımasızca yiyip bitiren zamandan nefret etseler de ikisinin de yüzünde koskocaman bir gülümseme vardı. Birkaç saniye için de olsa hayali bir yerde bir aradaydılar.

Bu ve bunun gibi pek çok akşam uçuşan tülleri, beyaza bürülü odayı ve çiçek kokularını düşlemişlerdi. Şimdi düş ve gerçeğin birbirine karıştığı yerde, sabahın ilk saatlerinde yine yapayalnızdı...

Yerinden kalkıp denizin içine açılan balkona çıktı. Taş binanın denize bakan duvarı dalgalarla yıkanıyor, alt kat-taki kayıkhaneden burnunu uzatmış sandalların ucu suya

değiyordu. Sağ taraftaki kale ilk defa gözüne ufacık göründü. Baktığı her Şey kclyor gibiydi. Deniz dn sabahki gibi uçsuz bucaksız, yıldızlar dn geceki kadar sayısız değildi. Dünya yirmi dört saat önceki haliyle aynı değildi ve bir daha asla aynı olamayacaktı.

Balkon demirlerine dayanıp kendine gelmeye çalışırken, sahilde kollarını yukarıya doğru kaldırmış el sallayan Irene’yi gördü. Peşinden sürüklenen sokak köpekleriyle çakıltaşlarının üstünde yürürken gözlerini kocaman açmış gülümsüyordu. Onu fark ettiğini göstermek istercesine başını öne doğru salladı. Irene tüm neşesiyle balkonun önüne kadar gelip konuşmaya başladı;

“Nihayet seni görebildim. Sabahtan beri merak ettim ama sesin çıkmayınca uyuyorsundur diye ilişmedim.”

“Günaydın.”

“Haydi, hemen aşağıya in de kahvaltıya gel.”

“Bu sabah kahvaltı etmek istemiyorum, birazdan toparlanıp gideceğim zaten.”

Balkonun altından başını yukarıya evirmış olan Irene, onun yüzüne bakmaya devam ediyordu.

“Haydi dedim. Aşağıda bekliyorum. Keçi peyniri, kaynamış yumurta, biraz da ot böreği var. Ha bir de sabah bana bırakılan bir emanet. Gel de konuşalım, gözlerine bakılırsa dertleşmek için iyi bir sabaha benziyor. Nasıl olsa gidersin, acelen yok ya.”

Kahvaltı kimin umurundaydı. Dertleşiriz derken göz kırpmıştı Irene. Sahi, olup bitenle ilgili bir Şeyler biliyor olabilir miydi?

“Tamam, hemen geliyorum.”

Balkon kapısının yanından aşağıya uzanan ahşap sarmal

merdivenden alt kata indi. İki katlı köhne binanın üst katı tek yatak odalı, geniş balkonlu bir daire, alt katı ise hâlâ kullanılmakta olan derme çatma bir kayıkhaneydi. Adanın belki de denizle bu kadar iç içe olan tek yapısıydı. Nur, bu virane evi görür görmez vurulmuş, sahibi kimdir diye sorup soruştururken yolu Irene ile kesişmişti. Kasabadaki evlerin çoğu arnavut kaldırımli yolun diğer tarafında, denizden epeyce uzaktaki narenciye bahçelerinin içindeydi. Irene de iki oğluyla birlikte geniş bahçeli, tek katlı bir evde oturuyordu. Eşini bir deniz kazasında kaybedeli çok olmuş, zora düştüğünde bile aile yadigârı evi satmayı düşünmemişti. Zaten denizin içinde bile olsa bu yıkık dökük rutubetli binayı kim ne yapmak isteyecekti? Alt kattaki kayıkhane hâlâ iş görüyordu. Üç beş kuruş kira da getiriyordu. Hiç yoktan iyiydi. Üst katta ise yıllardır kimsecikler oturmamıştı. En son babası ömrünün kalan son birkaç yılını burada inzivaya çekilerek geçirmiş, öldükten sonra da kapısı bir daha aralanmamıştı. Ta ki genç bir kadın gelip ısrarla bütün kilitleri açtırana kadar...

Irene güneşli bir öğleden sonra kapısını çalıp kayıkhaneyi soran kadını karşısında görünce çok şaşırmıştı. O gün, onu eve buyur ettiği an sanki uzun yıllar sürecektir bir dostluğa adım attığını hissetmişti. Yoksa hiç tanımadığı biri ile kimselerin aklının sırrının ermeyeceği bir anlaşma yapar mıydı?

Nur, kapısı ardına kadar açılıp büyük bir nezaketle karşılandığı evde, yanında karadut reçeli ile ikram edilen sade kahveyi yudumlarırken hızlı hızlı konuşuyordu. Heyecanlı kayıkhaneden, buranın onun çocukluğundan beri düşlerini süsleyen ev olduğundan bahsediyor, rüyalarında gördü-

ğü, hayatının en mutlu anlarını geçireceğine inandığı yer ile tıpa tıp aynı olduğunu söylüyordu. O virane taş bina için söyledikleri Irene'ye çok tuhaf gelmişti.

“Bu kayıkhane öyle ahım şahım bir yer değil esasında. Siz içini bile görmediniz.”

“Kepenleri kapalıydı ama içini görmeme gerek yok. Ben onu eski püsküsüne, yıkık duvarlarına aldırış etmeden, olduğu gibi sevdim. O ev benim çocukluk hayalim.”

“Kapıma kadar gelip bütün bunları anlatmanız bile beni şaşırttı ama benden ne istediğinizi tam anlayamıyorum. Alt kat kayıkhane, zaten görmüşsünüzdür. Üst kat desenz yıllardır kilitli duran tek göz bir oda. Babamı kaybettiğimizden beri kapıyı açıp da eşyaların tozunu bile almadık. Eşya dediysem bir iki iskemle, bir döşek, belki birkaç kapacak. Hepsi bu.”

“Tek göz odada küçük bir dokunuşla mucizeler yaratılabilir.”

“Sizi üzmem istemem ama binayı satmamı istiyorsanız bunu yapamam. Aile yadigârıdır, babamın son nefesini verdiği yer. Ben satmam ama benden sonra oğlanlar ne yapar bilmiyorum. Zaten o kadar bekleyeceğinizi de sanmam.”

“Sizden binayı satmanızı istemeye gelmedim. Satılık desenz bile ona ödeyecek kadar param yok.”

Irene'nin kafası iyiden iyiye karışmıştı.

“Satın almak istemiyorsunuz. Bana sadece bu evle ilgili hayalleriniz olduğunu anlatmak için mi geldiniz?”

“Satın alabilmeyi çok isterdim. Keşke böyle bir imkân olabilseydi. Ama biliyorum ki şu an bu mümkün değil. O yüzden ona sahip olmaktan çok, onunla olabilmeyi diliyorum.”

“Söylediklerinizden pek bir şey anlayamadım.”

“Bakın, benim bu evi satın alabilecek param yok, zaten siz de satmak istemiyorsunuz. Bir alışveriş yerine farklı bir anlaşma yapabiliriz belki.”

“Nasıl bir anlaşma?”

“Ev sizin eviniz. Siz istediğiniz müddetçe de öyle kalacak. Benim tek arzum o evde vakit geçirebilmek.”

“Kiralamadan mı söz ediyorsunuz?”

“Tam olarak değil ama onun gibi bir şey.”

“Orayı bu hali ile kiraya verebilmemin imkânı yok. İçerisini adam etmek için hem dünya kadar para dökmek hem de uğraşmak lazım. Dertsiz başıma dert açamam. Burası bir ada, tadilat işlerinin ne kadar pahalı ve zor olduğunu tahmin edersiniz. Evi satmak benim için çok daha zahmetsiz olurdu emin olun.”

“Siz bana o katı olduğu gibi teslim edin. Sadece kapıyı açıp içeri girmeme müsaade edin yeter. Başka hiçbir şey istemiyorum. Ben yaşanabilir bir hale gelmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sanki bana aitmiş gibi özenli davranacağıma ve aile yadigârlarına hiç dokunmayacağıma söz veriyorum.”

“Evi satın almadan almış gibi olacaksınız yani.”

“Aklınızdan geçeni anlıyorum, çok da haklısınız. Ama evin tadilatı bittiğinde bana değil her şeyi ile size ait olacak. Ben sadece dilediğim zaman gelip kalabilmek için bütün bu işlerle uğraşmaya gönüllü olacağım. Yıl boyunca kalabileceğim gün sayısı iki üç haftayı geçmez.”

“Evi yenilemenin karşılığında senede on beş günlük bir kiralamadan bahsediyoruz o zaman. Kusura bakmayın, kafam iyice karıştı.”

“Bakın, ben o katı yenileyip size teslim edeceğim. Tadilat ne kadar sürer bilmiyorum çünkü çoğu işi kendi kendime halletmem gerekebilir. Dilerseniz artık kullanılabilir durumdaki bu daireyi yaz aylarında turistlere kiralayıp para bile kazanabilirsiniz. Karşılığında sadece birkaç gün geçirmek istiyorum, hepsi bu.”

Irene ne diyeceğini bilememişti. Zaten böyle bir karar vermek için biraz üstünde düşünüp, belki birkaç kişiye danışıp öyle hareket etmesi uygun olurdu. Aslında çok makul bir teklife benziyordu. Şu anda hiçbir işe yaramayan köhne, tek odalı bir ev, içinde yaşanabilecek bir hale gelecekti ve bunun için cebinden beş kuruş çıkmayacaktı. Üstüne üstlük para da kazanabilirdi. Diğer taraftan da genç kadının tutkusu çok etkileyiciydi. Onun açısından bakıldığında zekice bir öneriydi. Yılda birkaç kez için de olsa hayallerini süslediğini söylediği eve sahip olabilmek için kimseyi zora sokmayacak bir kurgu yapmıştı. Yine de Irene'nin kafasında bazı soru işaretleri vardı. Aile yadigârı bir evi sırf tadilat için bile olsa bir yabancıya teslim eden kişi rahat olmalıydı.

“Sizce ben böyle bir şeyi neden kabul etmeliyim? Durup dururken hiç tanımadığım bir yabancıya evimi teslim etmek için bir sebebim var mı?”

“Çünkü o köhne, kepenkleri sıkı sıkıya kapalı, içinin yıllardır toz içinde çürüyüp gittiğini söylediğiniz eve benden başka kimse bu değeri veremez. Bütün bu saydığım olumsuzluklar benim umurumda bile değil. Sizce aile yadigârınız böyle bir değeri hak etmiyor mu? Biraz daha ilgilenilmezse birkaç yıl sonra istesenez de kullanılabilir hale gelemeyebilir. Kendi kendine çürümesindense, müsaade

edin, onu derleyip toplayıp içinde nefes alınır bir hale getireyim.”

O öğleden sonra, kadının samimiyeti ve gözlerindeki heyecan Irene’yi fazlasıyla etkilemişti. Kimselere sorup sormadan kayıkhanenin tadilatı için izin verdiğini söylediğinde Nur aniden yerinden kalkıp onun boynuna sarılmış, defalarca teşekkür etmişti. Gözlerinin içi geceleri yanıp sönen fenerler gibi ışıltılıydı. Onu şimdiden sevmişti Irene. Evin yenilenmesi ve yazın gelebilecek muhtemel misafirler bir yana, onunla sıkı bir dostluk kuracakları aşikârdı.

Nur’un bir an evvel kayıkhaneye gidip üst katla tanışmak için sabırsızlandığı her halinden belliydi. Irene, onun hayal kırıklığına uğramaması için küçük bir uyarı yapma gereği duymuştu.

“Kapıyı açıp içeri girdiğimizde vazgeçerseniz söyleyin. Hiç de düşündüğünüz gibi çıkmayabilir.”

“Hayır. Asla vazgeçmem, emin olabilirsiniz.”

Sahiden de, eski ahşap merdivenden tırmanıp asma kilitli kapıyı açtıklarında, sapır sapır dökülen örümcek ağlarına, sehpanın üstündeki bir karış toza ve camların üstündeki çamurlaşmış pisliğe aldırış etmeden etrafa büyülenmiş gözlerle bakıyordu Nur. Eski duvarlara, yatağın ferforje başlığına usulca dokunup, sanki çok kıymetli, paha biçilemez eşyalarmış gibi davranıyordu. İşin aslı, kendine özgü bir havası olan, gizemli birine benziyordu. Onu yakından tanımak kesinlikle ilginç olacaktı. Merdivenin tam karşısında, rafları düşmüş dolabın yanındaki duvarda asılı duran tablonun önünde durup uzun uzun bakmıştı. Kemik rengi çerçeveli tabloda, mavi tumbul bir vazodan taşan

toz pembe ortancalar resmedilmişti. Duvarın solgunluğu ile çiçeklerin rengindeki canlılık müthiş bir tezat oluşturuyordu. Tablonun sağ alt köşesinde Nikos yazıyordu ama tarih yoktu.

Baba tarafından göçmen bir aileye mensup olduğu için alfabeye aşınaydı Nur. Drama doğumlu büyük babaannesi Rabia, güzelliği dillere destan, devşirme bir kadındı. Bembeyaz teni ve masmavi gözleri ailede Nur'un babası Mustafa'ya miras kalmıştı. Mustafa'nın annesi Bedia Hanım ise Afrika kökenli, siyahi tenli, sık kıvrırcık saçlı, ufak tefek, melez bir kadındı. On sekiz yaşında ilk çocuğunu dünyaya getirdiğinde, kavruk bir göğsün üstünde uyuyan altın saçlı, pamuk beyazı bebeği görenler şaşkınlıklarını gizleyememişti. Bedia Hanım ne zaman Mustafa ile birlikte dışarıya çıksa onu çocuğun dadısı sanırlar, bir yerde oğlum dese evlatlık bilirdilerdi. Söylenen sözlere de, yadırgayıcı bakışlara da aldırılmazdı. Bu mevzu açıldı mı, hastanede doğum yapmış olsa çocukların karıştığını idida edip kendi oğlunu katiyen kabul etmeyeceğini söyleyerek güler, işi şakaya vururdu. Mustafa'yı, güzelliğine doyulamadan göçüp giden Rabia'ya karşılık Tanrı'nın verdiği bir hediye gibi görürler, el üstünde tutarlardı. Zavallı Rabia Hanım geride üç küçük çocuk bırakıp otuzunu göremeden hayata veda etmişti. Öldüğünde oğullarının en küçüğü beş, en büyüğü on yaşındaydı. Çocuklarına analık edebildiği kısacık zamanda her birinin belleğinde hem diline hem de inancına dair izler bırakmayı başarmıştı. Bu yüzden evde her zaman Yunanca kitaplar olur, dedesi Nur'u kucağına alıp severken arada kaçamak yapar gibi Rumca konuşurdu. Nur, tam olarak anlayıp konuşamasa da, kendisine bilme-

ce gibi gelen alfabeyi çok küçük yaşta sökmüştü. Tablonun üstündeki ressamın ismini okuyabilmişti ama kim olduğunu merak ediyordu.

“Ressamı tanıyor musunuz? İmza Nikos diye birine ait.”

“Rum Mahallesi’nde kendi adını verdiği meyhanenin sahibiydi. O ölünce meyhane el değiştirdi, İstanbullu biri alıp işletmeye başladı. Sonradan ne ismi kaldı ne de eski tadı... Nikos’un resme çok merakı vardı, son nefesine kadar da boyadı durdu. Yapar yapar, mahalleliye hediye ederdi. Adada kimin evine gitseniz bir tablosuna rastlarsınız. Siz de tabloları meraklı mısınız?”

“Birkaç ay içinde kendi galerisini açmaya çalışan bir sanat tutkunuyum desem daha doğru olur.”

“Ne güzel bir işe soyunmuşsunuz.”

“Aslına bakılırsa şu an tam olarak işsiz bir sanatsever olduğum söylenebilir. En azından galeri açılana kadar. Geçtiğimiz ay finans sektöründeki görevimden istifa edip, bir sanat evi açabilmek için kolları sıvadım.”

“Her şey yolunda gider umarım,” demişti Irene gülümseyerek. Nur’un, tıpkı düşündüğü gibi ilginç bir kadın olduğuna dair en ufak bir şüphesi bile kalmamıştı.

“Biliyor musunuz, öyle olacağına hiç şüphem yok. Nedenise içimden bir ses bu galerinin hayatımda yeni kapıları açacağını fısıldıyor. Belki buraya ve size rastlamam da bunun bir parçası. Düşünsenize, bir anda ömür boyu yapmak istediğiniz iş için büyük bir cesaret geliyor ve aynı anda hayallerinizi süsleyen evle karşılaşıyorsunuz. Hem ne demişler bilirsiniz:

“Denemeden bilemeyiz.”

“Hayat bazen sürprizlerle dolu olabiliyor,” demişti Irene. “Bazen küçücük bir adımla, hayatımızın seyrinin nasıl değişebileceğini görmek için cesaret gerekir. Ne mutlu ki, bu da sizde fazlasıyla var. Demek ki şimdi sizin için en doğru zamanmış, tadını çıkartın.”

Balkona açılan kapının kepenklerini açmak için biraz zorlamaları gerekmişti. Paslı menteşeler sıkışmıştı ve ağır kepenkler yerinden oynamamakta inat ediyordu. Nur menteşeyi açmak için sıkıca bastırırken, aniden yerinden fırlayan metal tabaka keskin bir jilet gibi avcunu kesmişti ve tahta zemine kan damlamaya başlamıştı. Irene telaşla omuzlarını örten el örgüsü şalı onun eline sarmıştı. Yüzü endişe içindeydi.

“Merak etmeyin, bir şeyim yok. O kadar canım acımadı.”

Irene'nin beti benzi atmıştı.

“Kan görmek sizi fena mı yapıyor yoksa?” diye sormuştu Nur.

“Ondan değil de...”

Irene başını önüne eğmiş, dilinin altındaki baklayı çıkarmakta zorlanıyordu.

“Neden peki? Neden canınız sıkıldı bu kadar?”

“Bizde bir inanış vardır. Bir insanın ilk kez geçtiği bir eşikte kanı akarsa, o evde bir acı yaşanır.”

“Nasıl bir acı? Ölüm gibi bir şey mi?”

“Ölüm gibi mi bilemem, belki daha da beteri. Kan kırımızıdır, çekilecek çile de kalp ağrısına yorulur.”

Nur büyük bir kahkaha patlatmıştı.

“İlahi, ben de ölüm, acı deyince bir an inanır gibi oldum. Bu evde yaşanacak bir kalp ağrısından bahsediyorsa-

nız onu unuttun gitsin. Varlığına inanmadığım bir şeyden korkacak değilim. Elim değil tüm bedenim ortadan ikiye ayrılrsa olmaz.”

“Esas korkulması gereken, inanmadığınız bir durumun içine düşmek olmalı. Bu daha savunmasız yakalanacaksınız anlamına gelir ve unutmayın ki hayatta her şey mümkündür.”

Kepenler gürültüyle ve etrafı tozu dumana katarak açıldığında, geniş balkon denizin üstünde uçan bir halı gibi görünüyordu. Oda sonsuz bir maviliğin içindeydi. Nur balkona çıkıp korkuluklara dayanmış, tıpkı bu sabah olduğu gibi uzun uzun denize bakmıştı.

Nur, Irene ile kucaklaşmak için merdivenlerden indi ve kayıkhanenin sokağa açılan kapısının önünde birbirlerine sıkıca sarıldılar. Irene, genç kadının gözlerini hiç bu kadar hüznü görmemişti. O ışıldayan gözlerden eser yoktu. Bir an evvel onun içindeki zehiri akıtıp, kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olmak istiyordu.

“Bize gidelim, sofraya hazır. Bana hediye ettiğin çelik çaydanlıkta siyah çay da yaptım. Sen çok seversin,” dedi.

Nur, olur dercesine başını sallarken Irene’ye döndü.

“Az önce balkon korkuluklarına yaslandığımda aklıma ne geldi biliyor musun?”

“Biliyorum,” dedi Irene usulca.

Göz göze geldiler. Irene kadının sağ elini tutup, avuç içindeki kesik izine baktı. Eve kadar hiç konuşmadılar.

Taş duvarlarla çevrili bahçedeki masaya oturdular. Nur, masayı kaplayan kırmızı beyaz ekoseli örtüyü seviyordu.

Bu küçük ekoseleri nerde görse aklına ada ve Irene'nin leziz yemekleri geliyordu. Bu sabah aklı da ruhu da bambaşka yerlerdeydi ama yine de bu bahçede olmak, huzurlu sıcacık bir kucak gibiydi. Irene iyi demlenmiş çayı cam bardaklara doldurup masaya bıraktı ve vakit kaybetmeden Nur'un yüreğine su serpeceğini düşündüğü konuyu açtı.

“Dün sabah adaya birlikte geldiğin adam bu sabah bana uğradı.”

Nur, bir anda şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibi olduysa da onunla ilgili bir şeyler duymaya çok ihtiyacı vardı.

“Neden gelmiş?”

“Sana vermem için bir kutu bıraktı.”

“Anlaşmamızdan da bahsetti mi?”

“Hayır, pek bir şey söylemedi. Sadece kutuyu sana vermemi rica etti. Adadan bir an önce ayrılmak istiyor gibi bir hali vardı. Bana olanı biteni en başından anlatmanı istiyorum. Kim seni bu kadar perişan eden adam?”

“Kimseye söylemeyeceğimize dair yemin etmiştik. Sana anlatsam bu yemini bozmuş olmaz mıyım?”

“Benim herhangi biri olmadığını ve sırrınıza ihanet etmeyeceğimi biliyordu. Buna çok emin olduğunu gözleminde gördüm. Eğer bilmemi istemese sence kapıma gelip, sana ulaştırmam için bir paket bırakır mıydı?”

Heyecandan Nur'un kalbi masanın üstünde atıyordu. Onun kendisine ne bırakmış olabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu ama birkaç saat evvel sırta kadem basan umutları filizlenir gibi olmuştu.

“Kutuyu görebilir miyim?”

“Elbette,” diyerek içeriden getirdiği küçük bir kutuyu masanın üzerine bıraktı Irene.

“Lütfen önce anlat. Benim için değil, kendin için. Emin

ol içini dökmeK sana da iyi gelecek. Biriyle konuşabilmek ne demek iyi bilirim.”

Nur dirseklerini masaya yaslayıp, ellerini çenesinin altında birleştirdi. Kafası çok karışıktı. şu an derin bir uyku-ya dalsa muhtemelen birkaç gün uyandırılmak istemezdi. O kadar yorgun ve bitkin hissediyordu ki kendini.

Irene'nin dediği gibi, birine anlatabilmek belki de uzun zamandır ihtiyacı olan tek şeydi. Bunca zamandır sırtındaki ağır kamburu gizlemeye çalışmak, canı yanarken yalancı gülümsemelerin ardına sığınmak ve birinin omzuna yaslanıp dilediğince ağlayamamak ne zordu. Bu sabah, tam yirmi beşinci saatte, olan biteni Irene'ye anlatarak epeydir içinde biriken sancıyı bir dostun sıcaklığı ve anlayışıyla bastırabileceğini düşündü.

Bakışlarını, ağzından çıkacak cümleleri merakla bekleyen Irene'ye çevirdi.

“Kerem,” dedi. “Sadece bir gün dediğimde, bana koskoca yirmi dört saat diyen tek adamdı.”